

"El sistema capitalista, en totes les seves variants, es veu sotmès periòdicament i de manera força regular a crisi de sobreproducció, d'excès d'oferta. La durada d'aquests períodes crítics sol ser també força regular i generen sistemàticament atur". Aquesta -somera exposició del que fins ara caracteritzava una època crítica en una societat d'ecologia de mercat ha perdut vigència i exactitud. Aquesta definició no serveix per explicar i entendre la greu crisi que estem travessant. La situació actual, que esclatà de manera definitiva a finals del 1973 amb la crisi del petroli, encara que la història confirmarà que ja a l'any 1970 és donaven senyals evidents de saturació a alguns del països més importants de la nostra àrea, no es pot enfocar com si es tractés d'un fenomen d'excès d'oferta. És ben cert que compleix un dels requisits bàsics com és el de generar atur. Però es desmarca de l'ortodòxia imperant perquè genera alhora augment de preus, inflació, que d'alguna manera és una característica de les èpoques amb excés de demanda, és a dir, la situació contrària de la que ara i aquí es dona. Aquesta correlació positiva entre inflació i atur, que de cap manera es pot explicar única i exclusivament amb l'augment dels preus de l'energia, és el que despista els estudiosos a l'hora de trobar solucions. Però, malgrat els aspectes negatius i lamentables que acompanyen les èpoques crítiques, aquestes tenen com a mínim un aspecte positiu. Actuen d'alguna manera com a veritables i poderosos motors de canvi. De la crisi tardarem a sortir-ne, però ho farem enfortits i canviats.

A la nostra vila, la crisi comença a fer-se sentir. Ha trigat i massa aviat que ha arribat. Hem vist en poc temps, com algunes empreses, totes elles petites, tancaven les portes i uns treballadors quedaven sense feina i massa sovint, sense poder cobrar el subsidi d'atur. A més, hi ha empreses en veritable crisi que poden arribar al mateix punt d'inflexió al llarg d'aquest any, amb la qual cosa, el nombre de parats al poble a finals d'aquest any, podria augmentar sensiblement. A tot això hem d'afegir-hi el jovent que s'incorpora al mercat de treball i no troba una primera feina. I per enfosquir més el panorama tenim la manca d'inversió privada, que només fins a cert punt és comprensible i racional. Sumant tots aquests factors es pot preveure un any molt mogut i sobretot, una situació social a mig i a llarg termini, molt diferent, potser millor que l'actual.

La solució en aquest piló de problemes no està, per desgràcia, a les nostres mans. Però això no vol pas dir que haguem d'amagar el cap sota l'ala i desentendre'ns de la problemàtica que ens envolta. Pensem que, d'alguna manera, aquest comportament ha estat i és encara, el pa nostre de cada dia. I això no és beneficiós per a ningú. Anem obligats a prendre consciència de la nova situació. És una manera molt simple i pràctica de col.laboració.

I aquest comportament és bàsic per als implicats directament dins el procés productiu. Tant l'empresari com l'assalariat han d'intentar acomodar el seu pas a la nova conjuntura. En èpoques de recessió, la col.laboració entre els dos estaments es fa molt més necessària per tirar endavant. És aquí on podrien i han de jugar un paper important els sindicats de treballadors i les organitzacions patronals, malgrat la desconfiança que desparquen per manca d'informació i actuacions passades. Això ha de quedar superat i aquest any ha d'ésser d'esperança i braços oberts. Confiança mútua per poder tirar endavant i sortir enfortits.

Desenganyem-nos. Can Casadesús, Can Aulet, Can Vilarrodona ... i d'altres petites empreses que han tancat o funcionen amb moltes dificultats, pertanyen a sectors productius que d'alguna manera són els més maltractats per la crisi. Però, el fet que les grans carrosseres no sàpiguem què vol dir "conviure amb la crisi", que recordin aquella dita "de posar el cul en remull".

Si bé no tenen per sort els peus de fang que tenien les abans esmentades, la seva actuació i possibilitats futures venen i vindran marcades per uns paràmetres determinats, condicionats a la vegada per molts factors de difícil previsió i control. Són consideracions a tenir molt en compte per aquells a qui més directament correspongui. No us adormiu en els lloers.

